

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΠΕΔΡΟΣ ΤΟΥΡΙΑΝ :

ΜΙΚΡΗ ΛΙΜΝΗ

Μικρὴ λίμνη, γιατί τὰ νερά σου ἤρεμοῦνε καὶ δὲν φουσκώνουν πιὰ σὲ ψηλὰ κύματα; Μήπως γιατί καθρεφτίστηκε μιὰ ὠραία γυναῖκα μὲ ἡδονὴ στὸν καθρέφτη σου;

Ἡ μήπως γιατί τὰ κύματά σου θαυμάζουνε τὸν γαλάζιον οὐρανὸ καὶ τὰ ἄσπρα μικρὰ σύννεφα, ποῦ μοιάζουν τὸν ἀφρό σου; Μικρὴ μου μελαγχολικὴ λίμνη, ἔλα νὰ γενοῦμε φίλοι. Σὰν ἐσένα κι ἐγώ, ἀγαπῶ νὰ εἶμαι μοναχός, νὰ σωπαίνω καὶ νὰ σκέπτομαι.

Τὸ μέτωπό μου ἔχει τόσες σκέψεις, ὅσα ἔχεις κύματα. Ἡ καρδιά μου ἔχει τόσες πολλὲς πληγές, ὅσους ἔχεις ἀφρούς. Ἄλλ' ἂν ὄλα μαζί τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ ἔπεφταν στὸ βυθὸ σου, πολὺ μακρὰ θὰ ἦσουν ἀπάλι νὰ μοιάζης τὴν ψυχὴ μου, ποῦ εἶναι μιὰ πελώρια φλόγα!

Ἐκεῖ μέσα τὰ ἄστρα δὲν πεθαίνουν, τὰ λουλούδια δὲν μαραίνονται, τὰ σύννεφα δὲν φεύγουν, ὅταν σεῖς εἶστε ἤρεμοι, ὁ ἀέρας καὶ σύ.

Ἐσὺ εἶσαι ἡ βασίλισσά μου, μικρὴ μου λίμνη, γιατί ὅταν ἀκόμη ἓνας ἀέρας ρυτιδώνει τὴν ἐπιφάνειά σου, μὲ συγκρατᾷς ἀκόμη τρέμοντας στὰ συγκινημένα βάρη σου.

Πολλὲς μὲ ἔσπρωξαν λέγοντας: «δὲν ἔχει παρὰ μιὰ λύρα». Ἡ μιὰ εἶπε: «Τρέμει στὰ πόδια του, δὲν τοῦ ἔμεινε κανένα χρῶμα». Μιὰ ἄλλη εἶπε: «Λυώνει σὰν τὸ κερί».

Καμιὰ δὲν εἶπε: «Πτωχὸ παιδί! γιατί λοιπὸν μαραίνεται ἔτσι σὰν τὸ λουλοῦδι; Ἐὰν τὸν ἀγαποῦσα, ἴσως θὰ γίνῃ ὠραῖος καὶ δὲν θὰ πεθάνῃ».

Καμιὰ δὲν εἶπε: «Ἄς ἀνοίξουμε τὴν λυπημένη καρδιά αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, γιὰ νὰ διοῦμε, ὅ,τι εἶναι γραμμένο ἐκεῖ μέσα». — Ὅχι δὲν εἶναι γραμμένο κανένα βιβλίον — Εἶναι μιὰ φωτιά.

Ἐκεῖ μέσα εἶναι στάχτη! . . . μιὰ ἐνθύμησις! . . . Φούσκωσε τὰ κύματά σου, μικρὴ μου λίμνη, γιατί ἓνας ἀπηλπισμένος καθρεφτίστηκε μὲ ἀγωνία στὰ βαθουλὰ νερά σου!